

Στο Πάσχα του καλοκαιριού (Ανέστης Χ. Βλαχόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Κοίμηση της Παναγίας , από τις κορυφαίες γιορτές της Ορθόδοξης Χριστιανοσύνης, αυτό το «Πάσχα του Καλοκαιριού» καθώς βιώνεται στην Παράδοση μας, τιμάται με ξεχωριστό τρόπο σε κάθε ναό, εξόχως δε στους φερώνυμους που είναι αφιερωμένοι σ αυτήν.

Και είναι αμέτρητες οι εκκλησιές και τα εκκλησάκια που φέρουν αυτή την τιμή. Κατάσπαρτη η ελληνική γη, ώστε σχεδόν δεν υπάρχει τόπος που να μην έχει κτίσμα στη Χάρη της.

Μα εκείνα που συγκινούν ιδιαίτερα, είναι τα ταπεινά και χαριτωμένα ναΐδρια που στέκουν στην ερημιά – απότοκο της μετανάστευσης και της αστυφιλίας – και γλυκαίνουν με την παρουσία τους τον διαβάτη, μάρτυρες μιας ανεπίστροφης πλέον κοινοτικής ζωής.

Τα περισσότερα φτιαγμένα με κοινό κόπο και στερήσεις σε καιρούς χαλεπούς της οθωμανικής σκλαβιάς με όλα τα παρεπόμενα της. Συμπυκνώνουν, την ζωντανή σχέση της κοινότητας με το πρόσωπο της Θεομήτορος, την στέρη αρχιτεκτονική του πρωτομάστορα ,την φιλοκαλλία του αγιογράφου και της «συντροφιάς» των.

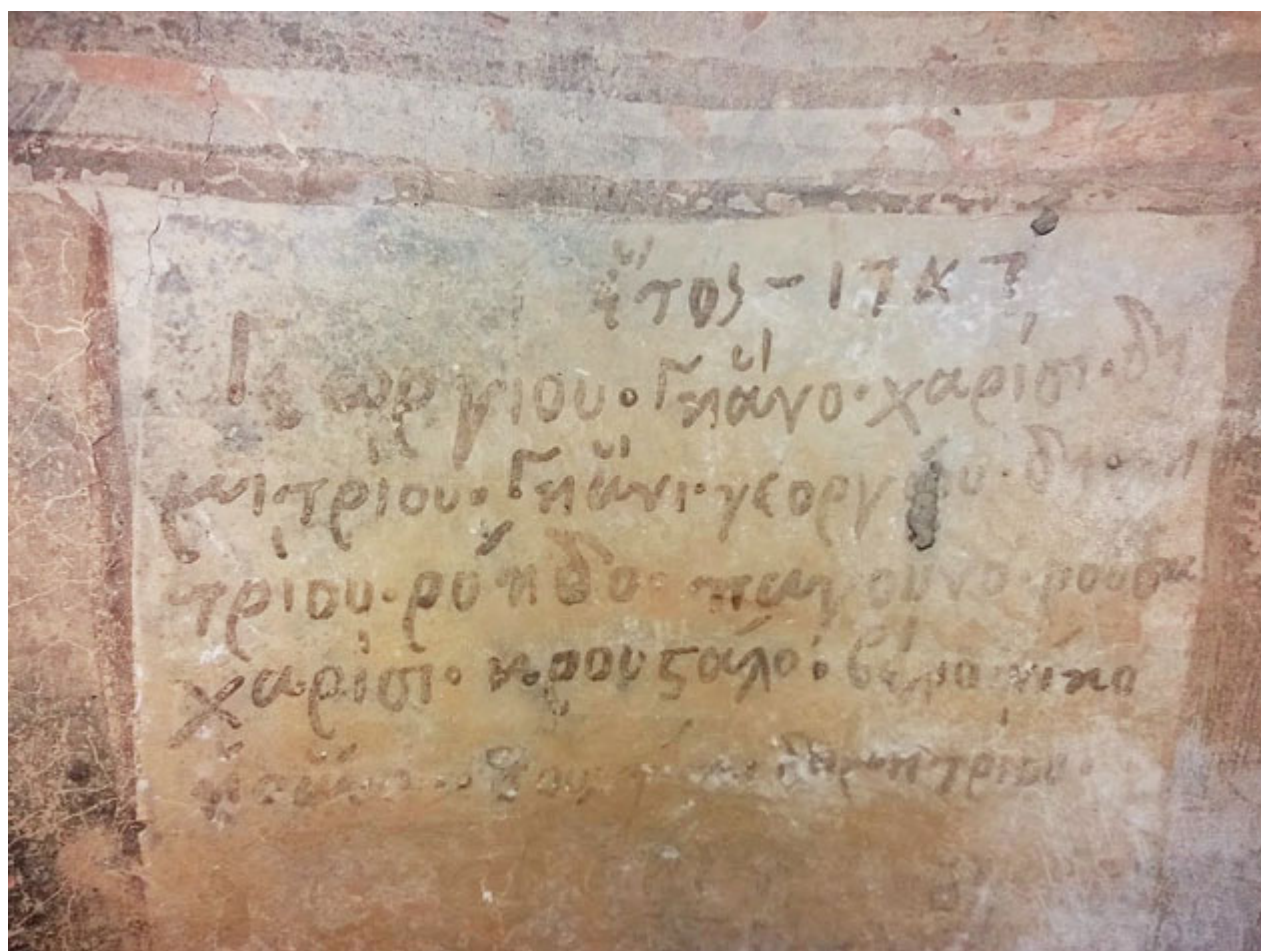
Μια τέτοια εκκλησία είναι και η κεντρική του εγκαταλειμμένου οικισμού Πευκάκι στα Βέντζια του Ν. Γρεβενών. Ναός στον τύπο της μονόχωρης βασιλικής. Κατάγραφος με εικόνες που μαρτυρούν καλλιτέχνη αγιογράφο όχι τυχαίο. Αδιάψευστος μάρτυρας τουλάχιστον του χρόνου αποπεράτωσης της

τοιχογράφησης είναι η επιγραφή στην αριστερή κόγχη του Ιερού, την Κόγχη της Προσκομιδής, όπου κάτω από τον Νυμφίο Χριστό, αναγράφονται – προς αιώνιο μνημόσυνο-τα ονόματα των κτητόρων και δωρητών. Συγκεκριμένα διαβάζουμε:

έτος - 1747

Γεωργίου . Γειάνο . Χαρίσι . δη
μητρίου . Γειάνι . γεοργίου . δημη
τρίου . ρόηδο. παγουνό . ρούσα
χαρίσι . κρουστάλο . βερονίκο
..... δημητρίου
.....ζ

με την ανορθόγραφη αυτή επιγραφή, ο ευσεβής αγιογράφος, μνημονεύει τα πρόσωπα που μερίμνησαν και συνέβαλλαν καίρια στην δημιουργία του ναού, προσκομίζοντας τα στην ευσπλαχνία και την Χαρά της Ανάστασης του Νυμφίου .

Δυστυχώς και αυτός ο ναός δεν ξέφυγε την μοίρα που είχαν ομόλογοί του στην

ελλαδική επαρχία. Την δεκαετία του 70 καταστράφηκε από πυρκαγιά.(Όταν πλέον ο οικισμός ήταν έρημος). Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που μίλησαν για εμπρησμό, αφού κατά την μαρτυρία τους η εκκλησία είχε παλαιές εικόνες στο τέμπλο της, το οποίο καταστράφηκε ολοσχερώς...

Για πολλά χρόνια ο ναός, χωρίς στέγη, ήταν εκτεθειμένος στις σκληρές καιρικές συνθήκες του τόπου. Οι βροχές και τα χιόνια διάβρωναν τις αξιόλογες τοιχογραφίες μα η τεχνική του μάστορα αγιογράφου ήταν σίγουρη κι έτσι διασώθηκαν σε αρκετό βαθμό. Μπορεί τα χρώματα, ιδιαίτερα τα φωτίσματα και τα

ψιμύθια να αποδυναμώθηκαν ή να χάθηκαν, όμως το επιδέξιο σχέδιο και οι προπλασμοί παραμένουν αποτελεσματικά λειτουργικοί για το βλέμμα του προσκυνητή.

Οι ξενιτεμένοι στην Ελλάδα και την Ευρώπη, που είχαν πάρει το βάπτισμα στην εκκλησία αυτή, την επιδιόρθωσαν, έκαναν νέα στέγη, όρθωσαν τέμπλο και την ξαναλειτούργησαν.

Κάποιοι, ελάχιστοι, προτίμησαν να ταφούν στο μικρό κοιμητήριο, δίπλα της. Αν και η εκκλησία παραμένει ερημική, στέκει εκεί με τη λύπη για τα πάθη και τα

παθήματα των παιδιών της αλλά και με την προσδοκία της χαράς στην Ανάσταση.
Ζώντων και τεθνεώτων.